

Arrest

nr. 317 864 van 3 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat C. HERSENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) januari 1999.

1.2. Verzoeker dient op 27 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 23 april 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 juni 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent van Pasjtoense origine te zijn. U bent ongelovig. U bent geboren in het dorp Qalatak gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman. U ging 2 jaar naar school en kan een klein beetje, maar niet echt, lezen en schrijven in Dari.

Uw vader ging zo'n dertien jaar voor de machtsovername in dienst bij het Afghaanse Nationale leger (hierna ANA). Hij was gestationeerd in Kabul in Rish Khor en diende ook bij de commando's.

Ongeveer zes maanden voor de machtsovername ontvingen jullie thuis een dreigbrief waarin de taliban schreven dat uw vader zich moest aanmelden bij de taliban. Deed hij dit niet, dan zouden de taliban zijn oudste zoon, u, in de plaats meenemen. Omwille van de dreigbrief kwam uw vader niet meer naar huis.

De nacht nadat de machtsovername in Laghman had plaatsgevonden, kwamen de taliban naar uw huis. Ze vroegen of uw vader thuis was. De taliban zeiden dat uw vader zich moest aanmelden bij hen in het districtshuis. Deed hij dit niet, zouden de taliban u meenemen. Na het bezoek van de taliban belden jullie naar uw maternale oom Q. Volgens Q. was uw leven in gevaar en moest u het land verlaten. U reisde diezelfde nacht nog naar Kabul. Vanuit Kabul vertrok u naar Nimroz, vanwaar u Afghanistan enkele dagen na de machtsovername op 15 augustus 2021 verliet. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. U kwam aan in België op 26 oktober 2022. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 27 oktober 2022.

Ongeveer drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kwamen de taliban opnieuw naar uw huis. De taliban vroegen of er al nieuws was over uw vader. Daarna gingen ze weg. Omdat uw moeder bang was dat de taliban een van uw andere broers zouden meenemen, verhuisde uw familie kort daarna naar Kabul, naar uw maternale oom.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven omwille van het werk van uw vader bij het ANA en omdat u ongelovig bent.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw taskara; een kopie van de taskara van uw vader; vier kopieën van legercertificaten van uw vader; zeven kopieën van foto's van uw vader in uniform; een kopie van een legerbadge van uw vader; een kopie van de dreigbrief van de taliban; vijf kopieën van familiefoto's; een kopie van de taskara van uw moeder; een kopie van de taskara's van uw twee broers; zes digitale versies van foto's van uw vaders werk die u eerder overmaakte op papier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u ten aanzien van Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van de volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u, overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 28 november 2022 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. Op basis van de test werd uw minimumleeftijd op 23 jaar bepaald en werd uw geboortjaar aangepast van 2006 naar 1999. Hiernaar gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, vertelde u dat u volgens uw ouders bij aankomst in België zeventien jaar oud was, maar dat de dokters dachten dat u

ouder was. Aangezien u uw exacte leeftijd niet kende, liet u het maar zo (notities persoonlijk onderhoud d.d. 23/4/2024 CGVS, p. 5). Het verschil tussen uw werkelijke leeftijd en de leeftijd op uw taskara, namelijk dat u veertien jaar oud was in het jaar 1399 van de Afghaanse kalender (AK), hetgeen overeenkomt met de periode van maart 2020 tot maart 2021 van de Gregoriaanse kalender (GK), doet dan ook afbreuk aan de authenticiteit van dit document, dat bovendien louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Daarnaast wist u niet hoe lang voor uw vertrek de taskara werd aangemaakt (CGVS, p. 13), u wist alleen dat u toen heel jong was en dat u hem nodig had voor school (CGVS, p. 13-14). Volgens uw eigen verklaringen stopte u echter met school na twee jaar toen u zeven à acht jaar oud was (CGVS, p. 8), waardoor geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u op veertienjarige leeftijd een taskara moest aanvragen voor school. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u plots dat u hem niet precies voor school nodig had, maar gewoon om uw identiteit te bewijzen (CGVS, p. 14), hetgeen uw eerdere uitspraak niet uitklaart en andermaal de authenticiteit van uw taskara ondermijnt. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en u bereid bent hiervoor een identiteitsdocument neer te leggen waaraan geen enkele bewijswaarde toegekend kan worden, en dit in weerwil van uw medewerkingsplicht, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Daarnaast biedt u geen zicht op uw werkelijke levensomstandigheden in Afghanistan voor uw vertrek naar België. U verklaarde dat u twee jaar naar school ging vanaf de leeftijd van vijf of zeven jaar. U stopte met school omwille van problemen door het werk van uw vader bij het ANA, waaraan geen geloof gehecht kan worden (zie infra). Nadien deed u niets meer (CGVS, p. 8) tot aan uw vertrek uit Afghanistan enkele dagen na de machtsovername (CGVS, p. 21-22), toen u volgens de leeftijdtest minstens 21 jaar oud was. U was gewoon thuis en had geen andere bezigheden. Er was aan de voorkant van uw huis een plaats waar u speelde en soms hielp u uw moeder in de keuken of met boodschappen doen (CGVS, p. 8). Hoewel uw familie drie jerib landbouwgrond had, hielp u ook niet op die velden (CGVS, p. 9). U schetste op deze wijze een wel zeer beperkte invulling van uw leven in Afghanistan. Uw verklaringen elf jaar lang niets te hebben gedaan in Afghanistan missen gezien uw leeftijd op dat ogenblik en de Afghaanse overlevingscultuur dan ook alle overtuigingskracht. Nochtans is het belangrijk om een goed beeld te krijgen van uw werkelijke levensomstandigheden voor uw komst naar België om enerzijds de geloofwaardigheid van de voorgehouden gebeurtenissen en anderzijds de actuele nood aan internationale bescherming te kunnen inschatten.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus ook dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten zoals uw leeftijd en uw leefwereld. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd en vage verklaringen aflegde over uw bezigheden in Afghanistan, wat relevante elementen zijn voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees omwille van het werk van uw vader bij het ANA, blijkt uit de beschikbare informatie op het CGVS (het EUAA-rapport *Afghanistan. Targeting of Individuals* van augustus 2022 (...), EUAA COI

Query *Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 4 november 2022 (...) de **EUAA *Afghanistan – Country Focus* van december 2023 (...)** en de **EUAA *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 (...)** dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U verklaarde dat uw vader ongeveer dertien jaar voor het ANA werkte (CGVS, p. 15). Hieraan kan echter geen enkel geloof gehecht worden.

Uw kennis over het werk van uw vader is ondermaats. Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over het werk van uw vader, kwam u niet verder dan dat uw vader in Kabul in Rish Khor werkte. U had er niet veel informatie over want uw vader vertelde niets over zijn werk aan zijn familie (CGVS, p. 15). Betreffende de plaats van tewerkstelling van uw vader kon u nog toevoegen dat hij tewerkgesteld was in 'Nahia 20' vlakbij Shar Asiap, maar u wist niet bij welk korps, brigade en bataljon uw vader werkte of wat de taken van uw vader waren bij het leger in Nahia 20. U kon ook niet zeggen of uw vader administratief werk deed of juist ging vechten in andere provincies (CGVS, p. 15). Nochtans had u op de badge van uw vader op zijn minst kunnen lezen dat hij klaarblijkelijk deel uitmaakte van het departement van de inlichtingendiensten (Documenten – groene map, document 3). Hoewel u vertelde dat uw vader elke maand drie dagen naar huis kwam (CGVS, p. 16) en dat hij bleef slapen in het bataljon waar hij gestationeerd was, kon u dan weer geen enkele commandant of collega van uw vader benoemen (CGVS, p. 17). U zei dat uw vader de rang van toran (kapitein) had, maar u wist niet of uw vader daarnaast ooit andere rangen had en of uw vader bepaalde opleidingen moest volgen om toran te worden. U wist alleen dat uw vader ooit opleiding volgde in Kabul,

maar niet welke opleidingen (CGVS, p. 19). Nochtans legde u meerdere opleidingscertificaten neer waaruit u die informatie had kunnen halen (groene map, 4-7). Gevraagd naar eender wat u zich kon herinneren over het werk van uw vader, het kleinste of onbenulligste detail, kon u niets bedenken. U stelde louter dat u vader u niets vertelde over zijn werk (CGVS, p. 18-19). Bij het overlopen van de foto's en gevraagd naar het verschil tussen het rode en groene hoedje dat uw vader draagt, verklaarde u plots dat uw vader voor twee verschillende afdelingen werkte, één onbekende afdeling en de commando's (CGVS, p. 20). Op een eerder ogenblik tijdens het persoonlijk onderhoud werd echter reeds gepolst bij welke afdelingen van het ANA uw vader werkte en of hij dan bij de artillerie of de infanterie of iets anders zat, maar toen kon u geen antwoord formuleren op die vraag (CGVS, p. 17). U wist ook niet wanneer uw vader dan precies bij de commando's ging of bij welke afdeling hij zat toen hij het groene hoedje droeg (CGVS, p. 20). Op de DVZ had u bovendien verklaard dat uw vader de rang van jargaan (majoor), en niet toran, had (vragenlijst d.d. 24/3/2024, vraag 5). U verklaarde aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dit een foutje was en dat de dossierbehandelaar het verkeerd neerschreef. Nochtans verklaarde u op het CGVS dat u de tolk bij de DVZ goed had verstaan en dat uw verklaringen aan u waren voorgelezen waarna u deze voor akkoord had ondertekend (CGVS, p. 4). Er is ook een fonetisch verschil tussen jargaan en toran. Het lijkt er dan ook sterk op dat u achteraf besepte dat u de foute rang opgaf, überhaupt een van de enige dingen die u beweerde te weten over het werk van uw vader (CGVS, p. 15-16), en dit probeerde recht te zetten op het CGVS.

Rekening houdend met het belang van het profiel van uw vader, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, kan er redelijkerwijs worden verwacht dat u enige kennis heeft over zijn werk bij het ANA en dat u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Aangezien uw vader regelmatig naar huis kwam, uw familie in contact stond met uw vader wanneer hij in Kabul was (CGVS, p. 16) en u op dit ogenblik nog in contact staat met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 10) veronderstelt het CGVS dat u de mogelijkheid heeft om enige kennis te verwerven over de job van uw vader. U heeft echter nooit getracht om bijkomende informatie te verzamelen over het werk van uw vader, noch voor de machtsvername, noch erna. U bleef louter herhalen dat uw vader aan niemand iets vertelde over zijn job (CGVS, p. 18). Uw summier kennis over de tewerkstelling van uw vader bij het ANA en uw kennelijke desinteresse om deze informatie in te winnen, ondermijnen de geloofwaardigheid van het profiel van uw vader.

Uw desinteresse om u te informeren over het werk van uw vader blijkt des te meer uit uw verklaringen inzake de opleidingscertificaten en foto's van uw vader. U wist niet waarom uw vader de verschillende certificaten kreeg die u neerlegde (groene map, 4-7) en kon er niets over vertellen. U las de certificaten niet zelf en vroeg ook aan niemand om de certificaten aan u voor te lezen. U verklaarde dat uw moeder en oom in Afghanistan ongeschoold waren en dat ook de meeste Afghanen hier in België niet kunnen lezen of schrijven. Bovendien had u niet zoveel contact met de Afghanen in het centrum (CGVS, p. 20). Uw uitleg voor uw gebrek aan kennis over de certificaten van uw vader kan niet overtuigen. Het is niet aannemelijk dat u mits enige inspanning niemand zou hebben kunnen vinden die de certificaten aan u kon voorlezen in de bijna anderhalf jaar dat u in België verbleef voordat uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond. Ook over de foto's van uw vader kon u niets vertellen. U wist niet waar de foto's genomen zijn of wie er op staat. U slaagde er alleen in om uw eigen vader aan te duiden (CGVS, p. 19-20).

Inzake de foto's van uw vader merkt het CGVS bovendien op dat u de asielautoriteiten intentioneel probeerde te misleiden door het neerleggen van gefotoshopte foto's. Een eenvoudige reverse image search bracht aan het licht dat de foto waarop uw vader op een gepantserde wagen zit (groene map, 8C), in werkelijkheid een foto van de Portugese strijdkrachten op buitenlandse missie in Afghanistan is. Het hoofd van de persoon die op het reservewiel zit, werd vervangen door het hoofd van uw vader (Landeninformatie – blauwe map, document 1). Ook een van uw andere foto's waarop uw vader te zien is in profiel in uniform (groene map, 11) werd in werkelijkheid uit een grotere foto gesneden waarop vier mannen stonden. Daarna werd het hoofd van de persoon in het midden vervangen door het hoofd van uw vader (blauwe map, 2). Er kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan deze foto's. Ook de overige foto's bevatten indicaties van knip –en plakwerk. Op foto 8A is duidelijk zichtbaar hoe de rechterkant van alle hoofden door de zon beschreven wordt. Diezelfde zonneschijn is echter niet terug te zien op het gezicht van uw vader. Op foto 8B kijkt uw vader op een onnatuurlijke manier recht in de camera terwijl alle andere personen op de foto hun aandacht gericht hebben op een ander punt. Hoewel uw vader op de achterste rij staat, staat de rechterpunt van zijn groene baret bovendien voor de schouder van de persoon in de rij voor hem. Aan de stand van de schoenen te zien, staan de personen echter te ver uit elkaar om elkaar te kunnen raken. Op foto 8D kijkt uw vader opnieuw op een heel onnatuurlijke manier recht naar de camera terwijl alle andere personen in de ruimte hun aandacht op iets anders vestigen. Op foto 8E ontbreekt net zoals op foto 8A de zon op de rechterkant van zijn gezicht. Bij alle kinderen op de foto is de zon wel duidelijk zichtbaar in hun gezicht. U werd geconfronteerd met dit alles en uitgelegd dat het neerleggen van valse documenten een negatieve impact kan hebben op uw verzoek om bescherming. Hoewel u de kans werd gegeven om uw verklaringen aan te passen, hield u vol dat het echte foto's zijn die uw moeder naar u stuurde (CGVS, p. 21).

Gezien het bovenstaande kan er geen ook enkele waarde toegekend worden aan de overige werkdocumenten van uw vader zoals zijn badge (groene map, 3) en zijn opleidingscertificaten (groene map, 4-7). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. De door u neergelegde documenten van uw vader betreffen bovendien allemaal kopieën, waardoor het CGVS er hoe dan ook de echtheid niet van kan nagaan.

Uw summiere kennis over de tewerkstelling van uw vader bij het ANA, uw kennelijke desinteresse om deze informatie te verzamelen, en de vaststelling dat u de asielautoriteiten trachtte te misleiden door het neerleggen van gefotoshopte foto's ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het profiel van uw vader. Bijgevolg staat ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de verdere problemen van u en uw familie met de taliban ten gevolge van de activiteiten van uw vader danig onder druk.

Uw verklaringen omtrent de bedreigingen waaraan uw familie werd blootgesteld overtuigen hoe dan ook op geen enkel punt.

Uw vader werd volgens u, voordat hij de dreigbrief ontving, nooit eerder bedreigd door de taliban (CGVS, p. 25). In de brief staat nochtans te lezen dat de taliban aan uw vader hadden gevraagd om zichzelf te presenteren, maar dat hij dat niet deed en dat de taliban hem of zijn zoon daarom zullen arresteren (groene map, 9). Dit doet uitschijnen dat uw vader al eerder werd bedreigd door de taliban. Hiernaar gevraagd, verklaarde u dat u hier niet van op de hoogte was en dat u daar ook geen navraag over deed bij uw vader (CGVS, p. 25). Verder wordt in de brief aan een persoon genaamd 'Q. S.' gezegd dat als uw vader afwezig is, u gearresteerd kan worden in zijn plaats (groene map, 9). U kende 'Q. S.' niet en wist ook niet wat er over Q. S. in de brief stond. Ook uw moeder wist u niets te vertellen over Q. S. Jullie deden er ook geen rondvraag over (CGVS, p. 26). Dat u dermate slecht op de hoogte bent van de inhoud van de dreigbrief waarin u zelf vernoemd en bedreigd wordt en u zich op geen enkel moment trachtte te informeren, is niet ernstig en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreiging op ernstige wijze.

De ongeloofwaardigheid van de bedreiging blijkt verder uit de houding van u en uw familie na het ontvangen van de brief. Uw vader kwam niet meer naar huis in de periode na het ontvangen van de dreigbrief omdat hij zich niet meer veilig voelde (CGVS, p. 22). Hoewel u zelf ook in de dreigbrief genoemd werd, bleef u wel gewoon thuis wonen (CGVS, p. 25). U legde uit dat de overheid aan de macht was en de overheidstroepen patrouilles deden in uw regio en het dus veilig was (CGVS, p. 25). Uw vader zei dat u zich geen zorgen hoefde te maken en maande u aan om weg te blijven van verre plaatsen (CGVS, p. 27). Dat verklaart geenszins waarom uw vader voor zichzelf zou besluiten dat het te gevaarlijk was om naar huis te komen, maar zijn zoon, die in zijn afwezigheid het nieuwe doelwit van de taliban wordt, wel het risico laat lopen om ontvoerd te worden. Hoewel u zei dat het veilig was in uw regio, verklaarde u niettemin dat de taliban in uw regio 's nachts af en toe iemand arresteerden of ontvoerden (CGVS, p. 12). Bovendien konden de taliban ook een dreigbrief bij u thuis afleveren (CGVS, p. 24). In die context is het helemaal bevreemdend dat uw familie er van uitging dat met u niets zou gebeuren, ondanks het uitdrukkelijke dreigement van de taliban.

U verklaarde vervolgens dat de taliban net na de machtsovername naar uw huis kwamen en vroegen waar uw vader was (CGVS, p. 22). Het is opmerkelijk dat de taliban hierbij weinig doortastend optraden. U gaf immers aan dat het doel van de taliban was om uw vader, en in zijn afwezigheid u, te arresteren (CGVS, p. 22). Dat de taliban zich bij het bezoek aan uw huis dan ook louter beperkten tot de vraag of uw vader thuis was en het nogmaals zeggen dat ze u zouden meenemen als uw vader zich niet zou aanmelden (CGVS, p. 28), en niet eens de moeite namen om het huis te doorzoeken, waar u nochtans gewoon aanwezig was (CGVS, p. 27), is niet overtuigend. Het valt niet in te zien hoe een bedreiging voor de machtsovername om u of uw vader te arresteren en een huisbezoek na de machtsovername (CGVS, p. 22) de geviseerde personen die vrezen voor hun leven niet zouden doen vluchten. Indien de taliban u of uw vader werkelijk te pakken wilden krijgen, mag het verbazen dat de taliban niet drastischer optraden om te vermijden dat hun doelwitten de benen zouden nemen. Deze handelswijze van de taliban mist dan ook elke realiteitszin. Dat de taliban tijdens het bezoek net na de machtsovername ook zeiden dat ze 'opnieuw zouden komen' om vervolgens meer dan twee jaar te wachten vooraleer ze drie maanden voor uw gehoor op het CGVS op 23 april 2024 nogmaals op bezoek kwamen om 'gewoon even te passeren en te vragen of uw vader er al was' (CGVS, p. 30-31) zet deze onwaarschijnlijke gang van zaken nog meer in de verf. Als de taliban daadwerkelijk hun

dreigementen wensten uit te voeren en de druk op uw vader op te voeren, valt bovendien niet in te zien waarom ze tijdens hun laatste bezoek uw broer M. niet meenamen. Tijdens dat bezoek was M. immers ongeveer zestien jaar oud (vragenlijst DVZ d.d. 24/3/2023), wat ongeveer overeenkomt met de leeftijd die u beweerde te hebben ten tijde van het ontvangen van de dreigbrief (groene map, 1).

Verder maakt u niet aannemelijk dat uw vader vermist is. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet hecht het CGVS geen geloof aan de vermeende werkzaamheden van uw vader bij het ANA en de vermeende bedreigingen die uw familie omwille van dat werk zou hebben ontvangen (zie supra). Bijgevolg kan ook niet voor waar worden aangenomen dat uw vader omwille van die job en bedreigingen zou zijn gearresteerd door de taliban of zou zijn moeten onderduiken.

Daarenboven zet de vreemde houding van uw familie de geloofwaardigheid van de vermissing van uw vader bijkomend op de helling. U verklaarde dat u uw vader reeds sinds zes maanden voor de machtsovername niet meer kon bereiken en dat zijn gsm uit stond. Toch maakte niemand van uw familie zich zorgen om uw vader, hoewel u voordien wel af en toe contact had met uw vader op de basis (CGVS, p. 16). Gezien de vermeende dreigingen van de taliban om uw vader te ontvoeren, is het bevreemdend dat het verbreken van het contact geen ongerustheid teweegbracht bij uw familie. Niemand probeerde voor de machtsovername te verifiëren of alles goed ging met uw vader. Gevraagd waarom niet, vertelde u dat uw vader zijn gsm uitstond en dat u niemand kende op de werkplaats van uw vader (CGVS, p. 29). Dit verklaart geenszins waarom bijvoorbeeld uw maternale oom, die in Kabul woont (CGVS, p. 5-6), niets ondernam om even te controleren of uw vader oké was of niemand uw vader als vermist opgaf bij de veiligheidsdiensten zodat zij u hierbij konden ondersteunen. Ook na de machtsovername ondernam niemand in uw familie iets om te achterhalen waar uw vader was. Uw familie vroeg aan niemand of op geen enkele plaats na over waar uw vader kon zijn. Ook uzelf ondernam noch in Afghanistan, noch in België enige actie om uw vader te lokaliseren. Nochtans heeft u, ondanks uw beperkte scholing, via het internet regelmatig contact met uw familieleden in Afghanistan (CGVS 1, p. 10) en bent u actief op Facebook en Tiktok. Er mag wel degelijk verwacht worden dat zowel u als uw familieleden in Afghanistan (die gelet op uw verklaringen toegang hebben tot het internet) de afgelopen jaren op zijn minst enige pogingen zouden hebben ondernomen om nieuws over uw vader te achterhalen, quod non in casu. Dit alles doet vermoeden dat u de werkelijke verblijfplaats van uw vader verhuult omdat dit niet strookt met uw verklaringen en dat uw vader zich mogelijk zelfs nog in Afghanistan bevindt zonder noemenswaardige problemen, waardoor u niet aannemelijk maakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan wel problemen zou ondervinden.

Wat betreft uw verklaringen dat u vreest voor vervolging omdat u ongelovig bent, merkt het CGVS het volgende op.

Vooreerst maakte u bij de DVZ geen enkele melding van een vrees voor vervolging omwille van uw geloof of het gebrek daaraan (vragenlijst, vraag 4). Uw verklaring hiervoor is dat men u alleen vroeg om welke redenen u Afghanistan verliet. U vertelde dus alleen over de problemen waardoor u vertrok uit Afghanistan, namelijk de (ongeloofwaardig bevonden) werkzaamheden van uw vader bij het ANA en de bijhorende bedreigingen van de taliban. Niemand in Afghanistan is immers op de hoogte dat u niet gelovig bent, daarom hebt u er nog geen problemen door gekend. U voegde daar aan toe dat, moest men het nu te weten komen, u daar wel serieuze problemen door zou krijgen in Afghanistan (CGVS, p. 36). Ook uw familie vertelde u dat, indien het bekend zou raken in Afghanistan dat jullie niet geloven, ze jullie onmiddellijk de doodstraf kunnen geven (CGVS, p. 36-37). Het is niet aannemelijk dat zowel u als uw familie van mening zijn dat jullie een dermate ernstig risico lopen in Afghanistan omwille van jullie (gebrek aan) geloofsbeleving en dat uw familie hierdoor zo snel mogelijk Afghanistan wil verlaten (CGVS, p. 34), maar dat u dit niet zou opwerpen bij de DVZ. Behalve de vraag om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht, werd er bij de DVZ immers ook gepolst naar andere problemen die u hebt gehad met o.a. de autoriteiten en werd u de mogelijkheid gegeven om nog iets toe te voegen aan uw verklaringen. U kreeg dus meermaals de kans om uw vrees inzake uw ongelovigheid uit de doeken te doen. Dat u dit niet deed, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze vrees op ernstige wijze. Dit wordt versterkt doordat u ook op het CGVS aanvankelijk meermaals antwoordde geen andere problemen te kennen, behalve de vermeende werkzaamheden van uw vader, toen u expliciet gevraagd werd naar andere redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p. 24). Pas op het einde van uw persoonlijk onderhoud, nadat u reeds meerdere vragen werden gesteld over een eventueel terugkeerrisico omwille van uw ongelovigheid, haalde u voor de eerste keer uit eigen beweging deze vrees aan (CGVS, p. 37).

Inzake uw geloof of het gebrek daaraan is het bovendien opmerkelijk dat u zich zowel bij de DVZ als op het CGVS identificeerde als soennitische moslim wanneer u gevraagd werd naar uw religie (CGVS, p. 6; vragenlijst DVZ, vraag 9). Uw verklaring hiervoor, met name dat iedereen, ook u, in Afghanistan geboren wordt als moslim (CGVS, p. 7) kan niet overtuigen. U vertelde immers dat uw familie altijd al ongelovig is geweest (CGVS, p. 7) en dat u zo opgroeide in Afghanistan (CGVS, p. 32). Al van voor de tijd van uw

overgrootouders was uw familie ongelovig. Uw moeder en vader trouwden volgens u zelfs met elkaar precies omdat zowel uw familie aan vaderszijde als aan moederszijde niet gelooft (CGVS, p. 37). In een context waarin uw familieleden zich al generaties lang niet meer zouden identificeren als moslims (CGVS, p. 37) en waarin u dit van kinds af aan zou hebben geleerd (CGVS, 32), is het zeer vreemd dat u gevraagd naar uw religie in België alsnog zou verklaren moslim te zijn louter omdat iedereen in Afghanistan geacht wordt een moslim te zijn (CGVS, p. 7). Er moeten dan ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de door u geschetste afwijkende geloofsbeleving van u en uw familie. Dit blijkt ook uit uw verklaringen dat uw familie aan moeders –en vaderszijde enerzijds allemaal ongelovigen zouden zijn (CGVS, p. 37-38), maar uw nonkels en tantes anderzijds wel bidden (CGVS, p. 32), en uw initiële verklaringen dat u niet aan de ramadan deelnam dit jaar omdat u ‘gewoon geen goesting’ had en omdat u meestal honger had (CGVS, p. 6). Het CGVS merkt hier ook op dat u er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen, zoals eerder in deze beslissing reeds gebleken is uit uw verklaringen inzake onder andere uw leeftijd en uit de documenten van uw vader zijn vermeende werk bij het ANA.

Verder blijkt ook uit de situatie van uw familie in Afghanistan geenszins dat ze vervolging vreest omwille van haar door u beweerde ongelovigheid, hetgeen verder afbreuk doet aan de vrees die u hierdoor stelt te hebben.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaringen dat uw vader vermist zou zijn. Uw vader bevindt zich mogelijks dus nog in Afghanistan zonder dat hij daar problemen ondervindt, ondanks uw verklaringen dat uw vader niet zou geloven (CGVS, p. 32). Ook uw familieleden hebben voor of na de machtsovername in Afghanistan nooit problemen gekend omwille van hun geloofsovertuiging (CGVS, p. 35). Ook uw oom is hier nog nooit over aangesproken (CGVS, p. 36). Klaarblijkelijk hebben familieleden van vorige generaties, waaronder uw ouders, dus probleemloos onder het vorige talibanbewind van 1996 tot 2001 kunnen wonen in Afghanistan als ongelovigen (CGVS, p. 37) en ook onder het huidige talibanbewind sinds 15 augustus 2021. Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat uw familie in Afghanistan problemen ondervindt omwille van de wijze waarop zij haar ongelovigheid zou belijden. Hierdoor kan niet ingezien worden waarom u hierdoor wel problemen zou ondervinden. Dat uw familieleden bovendien van mening zijn dat ze momenteel een serieus risico lopen in Afghanistan omwille van hun ongelovigheid en daarom zo snel mogelijk naar een buurland willen gaan (CGVS, p. 34), maar bijna drie jaar na de machtsovername nog steeds in Afghanistan verblijven (CGVS, p. 5), is niet in overeenstemming met elkaar te brengen. Er valt niet in te zien waarom uw familie, gezien het levensgevaar ze meent te lopen, niet alles in het werk zou stellen om zichzelf in veiligheid te brengen. In dat opzicht is het tevens opmerkelijk dat, hoewel al uw familieleden hetzelfde risico lopen - iedereen is volgens u immers ongelovig -, er toch voor gekozen werd om alleen u uit Afghanistan te laten vertrekken en naar Europa te laten reizen in plaats van die financiële middelen te gebruiken om al, of meer, van uw familieleden in een buurland of elders in veiligheid te brengen. Deze houding klemmt met een gegronde vrees voor vervolging.

Uw loutere verklaring dat u niet geïnteresseerd bent in religie (CGVS, p. 6), is onvoldoende om te stellen dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan of schikken naar de in Afghanistan vigerende (religieuze) wetten, regels en gebruiken. Voor zover u verklaarde dat u nooit naar de moskee ging in Afghanistan (CGVS, p. 6), op school nooit in aanraking kwam met religie (CGVS, p. 32-33), en geen enkele vers uit de Koran kent (CGVS, p. 33), wijst het CGVS op de vaststelling (zie supra) dat de voorstelling van uw levensomstandigheden in Afghanistan elke realiteitszin mist en het voor het CGVS bijgevolg onmogelijk is om deze uitspraken naar waarheid in te schatten. U bracht uw vormende jaren desalniettemin door in de Afghaanse cultuur. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet zonder meer worden aangenomen dat u hiervan intussen totaal vervreemd zou zijn en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft daarnaast nog een familiaal netwerk in Afghanistan (CGVS, 5 en 9), waarmee u in contact staat (CGVS 1, p. 10), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, inclusief instructies omtrent geloof en religieuze beleving. U haalde immers zelf aan dat u familieleden heeft die wel bidden (CGVS, p. 32).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op (...), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op (...), de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op (...) en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024

2024_02 EUAA COI Query Response Q13 Afghanistan Major legislative security related and humanitarian developm

(europa.eu) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in

Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. U verwees louter naar de problemen die u en uw familie kennen omwille van het vermeende werk van uw vader bij het ANA. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024

(europa.eu) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key socio economic indicators in Afghanistan and in Kabul city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan tot slot **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen.

De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

*Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.*

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit

zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan (zie supra) dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

De taskara's van uw vader, moeder en uw twee broers en de familiefoto's tonen hoogstens aan dat u verwant bent met deze personen, hetgeen an sich niet ter discussie staat in deze beslissing. Uw taskara, de dreigbrief en de documenten inzake de tewerkstelling van uw vader bij het ANA werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A. van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de samenwerkingsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verschaft een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen. Tevens gaat hij in op de theoretische invulling van het bewijs en de samenwerkingsplicht.

Verzoeker gaat vooreerst in op de vluchtelingenstatus.

Hij gaat in op zijn leeftijd. Hij wijst erop dat men in Afghanistan hun exacte geboortedatum niet kent en dat er geen centraal geboorteregister is. Voor de taskara wordt de leeftijd geschat. Hij stelt dat hij de Belgische asielinstanties niet wilde misleiden en blijft bij de leeftijd die vermeld wordt op zijn taskara.

Hij volhardt verder in zijn verklaringen over het werk van zijn vader voor het Afghaans Nationaal Leger (ANA) en benadrukt dat hij wel degelijk echte foto's en documenten van zijn vaders werk heeft neergelegd. Hij verwijst en citeert uit informatie waaruit wel degelijk volgens hem blijkt dat familieleden van personen die werkten voor het ANA vervolgd dreigen te worden door de taliban.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees voor vervolging als terugkeerder. In het kader hiervan verwijst hij naar rechtspraak van de Raad en naar algemene informatie hierover. Hij stelt te handelen tegen wetten van de sharia in door om te gaan met Westerlingen en terug te keren uit het Westen. Hij vreest aldus gedood te worden omdat hij in een ongelovig land heeft verbleven en de taliban hem als ongelovige zouden kwalificeren. Hij wijst erop dat hij ongelovig is en niet binnen de islam is opgegroeid. Hij stelt dat hij bij het CGVS en de DVZ aangaf soennitisch moslim te zijn wegens culture etiquette en dat dit zijn geloofsbeleving niet weerspiegelt. Hij geeft aan dat zijn ooms en tantes af en toe bidden maar hekelt het feit dat er niet gevraagd werd in welke omstandigheden zij dit doen. Hij haalt aan dat hij ongelovig is, de islam nooit

gepraktiseerd heeft en ook nooit naar de madrassa geweest is. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal niet kan vragen dat hij zijn gebrek aan geloof verborgen houdt bij terugkeer naar Afghanistan. Hij wijst er ook op dat hij Afghanistan reeds drie jaar geleden, in 2021 verliet.

Vervolgens bespreekt verzoeker zijn nood aan subsidiaire bescherming onder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij gaat in op de algemene situatie van geweld in Afghanistan en verwijst naar verschillende rapporten die aantonen dat er een gebrek aan betrouwbare bronnen is omtrent de situatie in Afghanistan. Op basis hiervan stelt hij dat er wel degelijk sprake is van een risico door willekeurig geweld. Hij concludeert door te stellen dat zijn verblijf in het Westen evenals het werk van zijn vader en zijn gebrek aan geloof in de islam, persoonlijke factoren vormen die in zijn hoofde een verhoogd risico tot ernstige schade met zich meebrengen.

Verzoeker gaat ook nog in op de humanitaire crisis in Afghanistan en verwijst in dit kader opnieuw naar rechtspraak van de Raad en verschillende rapporten. Hij stelt dat de drastische verslechtering van de socio-economische situatie het gevolg is van de machtswissel.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming ook laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. De Raad oordeelt dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.5. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat

een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban omdat zijn vader lid was van het Afghaans Nationale Leger (ANA). Hij vreest daarnaast vervolging door de taliban omdat hij en zijn familie ongelovig zijn. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk jonger is dan de leeftijd die de Dienst Voogdij hem gegeven heeft en stelt dat de leeftijd die op zijn taskara staat zijn werkelijke leeftijd betreft. Hij benadrukt dat Afghanen niet zoveel belang hechten aan een geboortedatum of leeftijd, waarbij de leeftijd op een taskara ook wordt bepaald door een schatting op basis van het uiterlijk.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. De door verzoeker geuite kritiek op de procedure van de leeftijdsbepaling, betreft ook loutere wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Wat betreft de taskara van verzoeker blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", 14 januari 2021) dat dit document overigens onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweerde leeftijd aan te tonen. Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu*, is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afghaanse taskara kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. De voorgelegde taskara, die bovendien slechts een kopie is, kan *in casu*, gelet op zijn beperkte bewijswaarde, dan ook niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek. Verder kan ook nog gewezen worden op de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers taskara waar hij stelt dat: *"Het verschil tussen uw werkelijke leeftijd en de leeftijd op uw taskara, namelijk dat u veertien jaar oud was in het jaar 1399 van de Afghaanse kalender (AK), hetgeen overeenkomt met de periode van maart 2020 tot maart 2021 van de Gregoriaanse kalender (GK), doet dan ook afbreuk aan de authenticiteit van dit document, dat bovendien louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Daarnaast wist u niet hoe lang voor uw vertrek de taskara werd aangemaakt (CGVS, p. 13), u wist alleen dat u toen heel jong was en dat u hem nodig had voor school (CGVS, p. 13-14). Volgens uw eigen verklaringen stopte u echter met school na twee jaar toen u zeven à acht jaar oud was (CGVS, p. 8), waardoor geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u op veertienjarige leeftijd een taskara moest aanvragen voor school. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u plots dat u hem niet precies voor school nodig had, maar gewoon om uw identiteit te bewijzen (CGVS, p. 14), hetgeen uw eerdere uitspraak niet uitklaart en andermaal de authenticiteit van uw taskara ondermijnt."*

Daarnaast werd verzoeker gehoord op het CGVS, niet alleen omtrent zijn vluchtrelaas, maar ook omtrent zijn identiteit – waaronder zijn leeftijd – en de door hem bijgebrachte documenten. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op dit leeftijdsonderzoek (zie NPO, p. 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud hield verzoeker vast aan zijn leeftijd volgens zijn taskara (zie NPO, p. 5). De opgegeven leeftijd is een essentieel element van zijn identiteit en dit betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij hier waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, *quod non in casu*. De Raad heeft begrip voor het argument dat een exacte geboortedatum in Afghanistan niet van een groot belang is, maar benadrukt dat het *in casu* gaat over een verschil van minimum zeven jaar. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat de vaststellingen inzake het leeftijdsonderzoek allerminst bijdragen tot de algehele geloofwaardigheid.

4.1.3. De commissaris-generaal oordeelt verder in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers familiale omstandigheden en bedreigingen door de taliban omwille van het werk van verzoekers vader bij het ANA, op grond van de volgende overwegingen:

“Daarnaast biedt u geen zicht op uw werkelijke levensomstandigheden in Afghanistan voor uw vertrek naar België. U verklaarde dat u twee jaar naar school ging vanaf de leeftijd van vijf of zeven jaar. U stopte met school omwille van problemen door het werk van uw vader bij het ANA, waaraan geen geloof gehecht kan worden (zie infra). Nadien deed u niets meer (CGVS, p. 8) tot aan uw vertrek uit Afghanistan enkele dagen na de machtsovername (CGVS, p. 21-22), toen u volgens de leeftijdtest minstens 21 jaar oud was. U was gewoon thuis en had geen andere bezigheden. Er was aan de voorkant van uw huis een plaats waar u speelde en soms hielp u uw moeder in de keuken of met boodschappen doen (CGVS, p. 8). Hoewel uw familie drie jerib landbouwgrond had, hielp u ook niet op die velden (CGVS, p. 9). U schetste op deze wijze een wel zeer beperkte invulling van uw leven in Afghanistan. Uw verklaringen elf jaar lang niets te hebben gedaan in Afghanistan missen gezien uw leeftijd op dat ogenblik en de Afghaanse overlevingscultuur dan ook alle overtuigingskracht. Nochtans is het belangrijk om een goed beeld te krijgen van uw werkelijke levensomstandigheden voor uw komst naar België om enerzijds de geloofwaardigheid van de voorgehouden gebeurtenissen en anderzijds de actuele nood aan internationale bescherming te kunnen inschatten.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus ook dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten zoals uw leeftijd en uw leefwereld. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd en vage verklaringen aflegde over uw bezigheden in Afghanistan, wat relevante elementen zijn voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees omwille van het werk van uw vader bij het ANA, blijkt uit de beschikbare informatie op het CGVS (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (...)) EUAA COI**

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 (...) de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023 (...) en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024 (...) dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U verklaarde dat uw vader ongeveer dertien jaar voor het ANA werkte (CGVS, p. 15). Hieraan kan echter geen enkel geloof gehecht worden.

Uw kennis over het werk van uw vader is ondermaats. Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over het werk van uw vader, kwam u niet verder dan dat uw vader in Kabul in Rish Khor werkte. U had er niet veel informatie over want uw vader vertelde niets over zijn werk aan zijn familie (CGVS, p. 15). Betreffende de plaats van tewerkstelling van uw vader kon u nog toevoegen dat hij tewerkgesteld was in ‘Nahia 20’ vlakbij Shar Asiap, maar u wist niet bij welk korps, brigade en bataljon uw vader werkte of wat de taken van uw vader waren bij het leger in Nahia 20. U kon ook niet zeggen of uw vader administratief werk deed of juist ging vechten in andere provincies (CGVS, p. 15). Nochtans had u op de badge van uw vader op zijn minst kunnen lezen dat hij klaarblijkelijk deel uitmaakte van het departement van de inlichtingendiensten (Documenten – groene map, document 3). Hoewel u vertelde dat uw vader elke maand drie dagen naar huis kwam (CGVS, p. 16) en dat hij bleef slapen in het bataljon waar hij gestationeerd was, kon u dan weer geen enkele commandant of collega van uw vader benoemen (CGVS, p. 17). U zei dat uw vader de rang van toran (kapitein) had, maar u wist niet of uw vader daarnaast ooit andere rangen had en of uw vader bepaalde opleidingen moest volgen om toran te worden. U wist alleen dat uw vader ooit opleiding volgde in Kabul, maar niet welke opleidingen (CGVS, p. 19). Nochtans legde u meerdere opleidingscertificaten neer waaruit u

die informatie had kunnen halen (groene map, 4-7). Gevraagd naar eender wat u zich kon herinneren over het werk van uw vader, het kleinste of onbenulligste detail, kon u niets bedenken. U stelde louter dat u vader u niets vertelde over zijn werk (CGVS, p. 18-19). Bij het overlopen van de foto's en gevraagd naar het verschil tussen het rode en groene hoedje dat uw vader draagt, verklaarde u plots dat uw vader voor twee verschillende afdelingen werkte, één onbekende afdeling en de commando's (CGVS, p. 20). Op een eerder ogenblik tijdens het persoonlijk onderhoud werd echter reeds gepolst bij welke afdelingen van het ANA uw vader werkte en of hij dan bij de artillerie of de infanterie of iets anders zat, maar toen kon u geen antwoord formuleren op die vraag (CGVS, p. 17). U wist ook niet wanneer uw vader dan precies bij de commando's ging of bij welke afdeling hij zat toen hij het groene hoedje droeg (CGVS, p. 20). Op de DVZ had u bovendien verklaard dat uw vader de rang van jargaan (majoor), en niet toran, had (vragenlijst d.d. 24/3/2024, vraag 5). U verklaarde aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dit een foutje was en dat de dossierbehandelaar het verkeerd neerschreef. Nochtans verklaarde u op het CGVS dat u de tolk bij de DVZ goed had verstaan en dat uw verklaringen aan u waren voorgelezen waarna u deze voor akkoord had ondertekend (CGVS, p. 4). Er is ook een fonetisch verschil tussen jargaan en toran. Het lijkt er dan ook sterk op dat u achteraf beseftte dat u de foute rang opgaf, überhaupt een van de enige dingen die u beweerde te weten over het werk van uw vader (CGVS, p. 15-16), en dit probeerde recht te zetten op het CGVS.

Rekening houdend met het belang van het profiel van uw vader, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, kan er redelijkerwijs worden verwacht dat u enige kennis heeft over zijn werk bij het ANA en dat u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Aangezien uw vader regelmatig naar huis kwam, uw familie in contact stond met uw vader wanneer hij in Kabul was (CGVS, p. 16) en u op dit ogenblik nog in contact staat met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 10) veronderstelt het CGVS dat u de mogelijkheid heeft om enige kennis te verwerven over de job van uw vader. U heeft echter nooit getracht om bijkomende informatie te verzamelen over het werk van uw vader, noch voor de machtsovername, noch erna. U bleef louter herhalen dat uw vader aan niemand iets vertelde over zijn job (CGVS, p. 18). Uw summiere kennis over de tewerkstelling van uw vader bij het ANA en uw kennelijke desinteresse om deze informatie in te winnen, ondermijnen de geloofwaardigheid van het profiel van uw vader.

Uw desinteresse om u te informeren over het werk van uw vader blijkt des te meer uit uw verklaringen inzake de opleidingscertificaten en foto's van uw vader. U wist niet waarom uw vader de verschillende certificaten kreeg die u neerlegde (groene map, 4-7) en kon er niets over vertellen. U las de certificaten niet zelf en vroeg ook aan niemand om de certificaten aan u voor te lezen. U verklaarde dat uw moeder en oom in Afghanistan ongeschoold waren en dat ook de meeste Afghanen hier in België niet kunnen lezen of schrijven. Bovendien had u niet zoveel contact met de Afghanen in het centrum (CGVS, p. 20). Uw uitleg voor uw gebrek aan kennis over de certificaten van uw vader kan niet overtuigen. Het is niet aannemelijk dat u mits enige inspanning niemand zou hebben kunnen vinden die de certificaten aan u kon voorlezen in de bijna anderhalf jaar dat u in België verbleef voordat uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond. Ook over de foto's van uw vader kon u niets vertellen. U wist niet waar de foto's genomen zijn of wie er op staat. U slaagde er alleen in om uw eigen vader aan te duiden (CGVS, p. 19-20).

Inzake de foto's van uw vader merkt het CGVS bovendien op dat u de asielautoriteiten intentioneel probeerde te misleiden door het neerleggen van gefotoshopte foto's. Een eenvoudige reverse image search bracht aan het licht dat de foto waarop uw vader op een gepantserde wagen zit (groene map, 8C), in werkelijkheid een foto van de Portugese strijdkrachten op buitenlandse missie in Afghanistan is. Het hoofd van de persoon die op het reservewiel zit, werd vervangen door het hoofd van uw vader (Landeninformatie – blauwe map, document 1). Ook een van uw andere foto's waarop uw vader te zien is in profiel in uniform (groene map, 11) werd in werkelijkheid uit een grotere foto gesneden waarop vier mannen stonden. Daarna werd het hoofd van de persoon in het midden vervangen door het hoofd van uw vader (blauwe map, 2). Er kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan deze foto's. Ook de overige foto's bevatten indicaties van knip –en plakwerk. Op foto 8A is duidelijk zichtbaar hoe de rechterkant van alle hoofden door de zon beschenen wordt. Diezelfde zonneschijn is echter niet terug te zien op het gezicht van uw vader. Op foto 8B kijkt uw vader op een onnatuurlijke manier recht in de camera terwijl alle andere personen op de foto hun aandacht gericht hebben op een ander punt. Hoewel uw vader op de achterste rij staat, staat de rechterpunt van zijn groene baret bovendien voor de schouder van de persoon in de rij voor hem. Aan de stand van de schoenen te zien, staan de personen echter te ver uit elkaar om elkaar te kunnen raken. Op foto 8D kijkt uw vader opnieuw op een heel onnatuurlijke manier recht naar de camera terwijl alle andere personen in de ruimte hun aandacht op iets anders vestigen. Op foto 8E ontbreekt net zoals op foto 8A de zon op de rechterkant van zijn gezicht. Bij alle kinderen op de foto is de zon wel duidelijk zichtbaar in hun gezicht. U werd geconfronteerd met dit alles en uitgelegd dat het neerleggen van valse documenten een negatieve impact kan hebben op uw verzoek om bescherming. Hoewel u de kans werd gegeven om uw verklaringen aan te passen, hield u vol dat het echte foto's zijn die uw moeder naar u stuurde (CGVS, p. 21).

Gezien het bovenstaande kan er geen ook enkele waarde toegekend worden aan de overige werkdocumenten van uw vader zoals zijn badge (groene map, 3) en zijn opleidingscertificaten (groene map, 4-7). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** beschikbaar op (...)) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. De door u neergelegde documenten van uw vader betreffen bovendien allemaal kopieën, waardoor het CGVS er hoe dan ook de echtheid niet van kan nagaan.

Uw summiere kennis over de tewerkstelling van uw vader bij het ANA, uw kennelijke desinteresse om deze informatie te verzamelen, en de vaststelling dat u de asielautoriteiten trachtte te misleiden door het neerleggen van gefotoshopte foto's ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het profiel van uw vader. Bijgevolg staat ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de verdere problemen van u en uw familie met de taliban ten gevolge van de activiteiten van uw vader danig onder druk.

Uw verklaringen omtrent de bedreigingen waaraan uw familie werd blootgesteld overtuigen hoe dan ook op geen enkel punt.

Uw vader werd volgens u, voordat hij de dreigbrief ontving, nooit eerder bedreigd door de taliban (CGVS, p. 25). In de brief staat nochtans te lezen dat de taliban aan uw vader hadden gevraagd om zichzelf te presenteren, maar dat hij dat niet deed en dat de taliban hem of zijn zoon daarom zullen arresteren (groene map, 9). Dit doet uitschijnen dat uw vader al eerder werd bedreigd door de taliban. Hiernaar gevraagd, verklaarde u dat u hier niet van op de hoogte was en dat u daar ook geen navraag over deed bij uw vader (CGVS, p. 25). Verder wordt in de brief aan een persoon genaamd 'Q. S.' gezegd dat als uw vader afwezig is, u gearresteerd kan worden in zijn plaats (groene map, 9). U kende 'Q. S.' niet en wist ook niet wat er over Q. S. in de brief stond. Ook uw moeder wist u niets te vertellen over Q. S. Jullie deden er ook geen rondvraag over (CGVS, p. 26). Dat u dermate slecht op de hoogte bent van de inhoud van de dreigbrief waarin u zelf vernoemd en bedreigd wordt en u zich op geen enkel moment trachtte te informeren, is niet ernstig en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreiging op ernstige wijze.

De ongeloofwaardigheid van de bedreiging blijkt verder uit de houding van u en uw familie na het ontvangen van de brief. Uw vader kwam niet meer naar huis in de periode na het ontvangen van de dreigbrief omdat hij zich niet meer veilig voelde (CGVS, p. 22). Hoewel u zelf ook in de dreigbrief genoemd werd, bleef u wel gewoon thuis wonen (CGVS, p. 25). U legde uit dat de overheid aan de macht was en de overheidstroepen patrouilles deden in uw regio en het dus veilig was (CGVS, p. 25). Uw vader zei dat u zich geen zorgen hoefde te maken en maande u aan om weg te blijven van verre plaatsen (CGVS, p. 27). Dat verklaart geenszins waarom uw vader voor zichzelf zou besluiten dat het te gevaarlijk was om naar huis te komen, maar zijn zoon, die in zijn afwezigheid het nieuwe doelwit van de taliban wordt, wel het risico laat lopen om ontvoerd te worden. Hoewel u zei dat het veilig was in uw regio, verklaarde u niettemin dat de taliban in uw regio 's nachts af en toe iemand arresteerden of ontvoerden (CGVS, p. 12). Bovendien konden de taliban ook een dreigbrief bij u thuis afleveren (CGVS, p. 24). In die context is het helemaal bevreemdend dat uw familie er van uitging dat met u niets zou gebeuren, ondanks het uitdrukkelijke dreigement van de taliban.

U verklaarde vervolgens dat de taliban net na de machtsovername naar uw huis kwamen en vroegen waar uw vader was (CGVS, p. 22). Het is opmerkelijk dat de taliban hierbij weinig doortastend optraden. U gaf immers aan dat het doel van de taliban was om uw vader, en in zijn afwezigheid u, te arresteren (CGVS, p. 22). Dat de taliban zich bij het bezoek aan uw huis dan ook louter beperkten tot de vraag of uw vader thuis was en het nogmaals zeggen dat ze u zouden meenemen als uw vader zich niet zou aanmelden (CGVS, p. 28), en niet eens de moeite namen om het huis te doorzoeken, waar u nochtans gewoon aanwezig was (CGVS, p. 27), is niet overtuigend. Het valt niet in te zien hoe een bedreiging voor de machtsovername om u of uw vader te arresteren en een huisbezoek na de machtsovername (CGVS, p. 22) de geviseerde personen die vrezen voor hun leven niet zouden doen vluchten. Indien de taliban u of uw vader werkelijk te pakken wilden krijgen, mag het verbazen dat de taliban niet drastischer optraden om te vermijden dat hun doelwitten de benen zouden nemen. Deze handelswijze van de taliban mist dan ook elke realiteitszin. Dat de taliban tijdens het bezoek net na de machtsovername ook zeiden dat ze 'opnieuw zouden komen' om vervolgens meer dan twee jaar te wachten vooraleer ze drie maanden voor uw gehoor op het CGVS op 23 april 2024 nogmaals op bezoek kwamen om 'gewoon even te passeren en te vragen of uw vader er al was' (CGVS, p. 30-31) zet deze onwaarschijnlijke gang van zaken nog meer in de verf. Als de taliban daadwerkelijk hun dreigementen wensten uit te voeren en de druk op uw vader op te voeren, valt bovendien niet in te zien waarom ze tijdens hun laatste bezoek uw broer M. niet meenamen. Tijdens dat bezoek was M. immers

ongeveer zestien jaar oud (vragenlijst DVZ d.d. 24/3/2023), wat ongeveer overeenkomt met de leeftijd die u beweerde te hebben ten tijde van het ontvangen van de dreigbrief (groene map, 1).

Verder maakt u niet aannemelijk dat uw vader vermist is. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet hecht het CGVS geen geloof aan de vermeende werkzaamheden van uw vader bij het ANA en de vermeende bedreigingen die uw familie omwille van dat werk zou hebben ontvangen (zie supra). Bijgevolg kan ook niet voor waar worden aangenomen dat uw vader omwille van die job en bedreigingen zou zijn gearresteerd door de taliban of zou zijn moeten onderduiken.

Daarenboven zet de vreemde houding van uw familie de geloofwaardigheid van de vermissing van uw vader bijkomend op de helling. U verklaarde dat u uw vader reeds sinds zes maanden voor de machtsovername niet meer kon bereiken en dat zijn gsm uit stond. Toch maakte niemand van uw familie zich zorgen om uw vader, hoewel u voordien wel af en toe contact had met uw vader op de basis (CGVS, p. 16). Gezien de vermeende dreigingen van de taliban om uw vader te ontvoeren, is het bevreemdend dat het verbreken van het contact geen ongerustheid teweegbracht bij uw familie. Niemand probeerde voor de machtsovername te verifiëren of alles goed ging met uw vader. Gevraagd waarom niet, vertelde u dat uw vader zijn gsm uitstond en dat u niemand kende op de werkplaats van uw vader (CGVS, p. 29). Dit verklaart geenszins waarom bijvoorbeeld uw maternale oom, die in Kabul woont (CGVS, p. 5-6), niets ondernam om even te controleren of uw vader oké was of niemand uw vader als vermist opgaf bij de veiligheidsdiensten zodat zij u hierbij konden ondersteunen. Ook na de machtsovername ondernam niemand in uw familie iets om te achterhalen waar uw vader was. Uw familie vroeg aan niemand of op geen enkele plaats na over waar uw vader kon zijn. Ook uzelf ondernam noch in Afghanistan, noch in België enige actie om uw vader te lokaliseren. Nochtans heeft u, ondanks uw beperkte scholing, via het internet regelmatig contact met uw familieleden in Afghanistan (CGVS 1, p. 10) en bent u actief op Facebook en Tiktok. Er mag wel degelijk verwacht worden dat zowel u als uw familieleden in Afghanistan (die gelet op uw verklaringen toegang hebben tot het internet) de afgelopen jaren op zijn minst enige pogingen zouden hebben ondernomen om nieuws over uw vader te achterhalen, quod non in casu. Dit alles doet vermoeden dat u de werkelijke verblijfplaats van uw vader verhult omdat dit niet strookt met uw verklaringen en dat uw vader zich mogelijk zelfs nog in Afghanistan bevindt zonder noemenswaardige problemen, waardoor u niet aannemelijk maakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan wel problemen zou ondervinden."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze motieven worden door de Raad dan ook bijgetreden. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat verzoeker zich louter beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas, met name dat zijn vader werkte voor het ANA en hij hierdoor bedreigd werd door de taliban. Hij volhardt in het feit dat hij documenten heeft neergelegd over het werk van zijn vader, dat hij enkel kopieën van echte foto's heeft overgemaakt en dat zijn vader wel degelijk vermist is. Verder citeert verzoeker uit landeninformatie, waarin het risico voor personen werkzaam als voormalige leden van het veiligheidspersoneel wordt beschreven. Met dit louter veralgemeend betoog brengt verzoeker echter geen dienstige argumenten aan om bovenstaande pertinente en uitgebreide beoordeling te weerleggen of te ontkrachten.

4.1.4. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.1.5. Verzoeker maakte reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf in Europa. Ook in zijn verzoekschrift gaat verder hier verder op in.

4.1.6. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door

lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt

van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

4.1.7. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen enkel concreet element aandraagt, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn verblijf in België en/of zijn activiteiten alhier tot gevolg hebben dat op grond hiervan een beschermingsnood kan worden vastgesteld. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

4.1.8. Waar verzoeker stelt dat hij – evenals de rest van zijn familie – ongelovig is, wijst de Raad op de volgende vaststellingen van de commissaris-generaal: “*Vooreerst maakte u bij de DVZ geen enkele melding van een vrees voor vervolging omwille van uw geloof of het gebrek daaraan (vragenlijst, vraag 4). Uw verklaring hiervoor is dat men u alleen vroeg om welke redenen u Afghanistan verliet. U vertelde dus alleen over de problemen waardoor u vertrok uit Afghanistan, namelijk de (ongeloofwaardig bevonden) werkzaamheden van uw vader bij het ANA en de bijhorende bedreigingen van de taliban. Niemand in Afghanistan is immers op de hoogte dat u niet gelovig bent, daarom hebt u er nog geen problemen door gekend. U voegde daar aan toe dat, moest men het nu te weten komen, u daar wel serieuze problemen door zou krijgen in Afghanistan (CGVS, p. 36). Ook uw familie vertelde u dat, indien het bekend zou raken in Afghanistan dat jullie niet geloven, ze jullie onmiddellijk de doodstraf kunnen geven (CGVS, p. 36-37). Het is niet aannemelijk dat zowel u als uw familie van mening zijn dat jullie een dermate ernstig risico lopen in Afghanistan omwille van jullie (gebrek aan) geloofsbeleving en dat uw familie hierdoor zo snel mogelijk Afghanistan wil verlaten (CGVS, p. 34), maar dat u dit niet zou opwerpen bij de DVZ. Behalve de vraag om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht, werd er bij de DVZ immers ook gepolst*

naar andere problemen die u hebt gehad met o.a. de autoriteiten en werd u de mogelijkheid gegeven om nog iets toe te voegen aan uw verklaringen. U kreeg dus meermaals de kans om uw vrees inzake uw ongelovigheid uit de doeken te doen. Dat u dit niet deed, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze vrees op ernstige wijze. Dit wordt versterkt doordat u ook op het CGVS aanvankelijk meermaals antwoordde geen andere problemen te kennen, behalve de vermeende werkzaamheden van uw vader, toen u expliciet gevraagd werd naar andere redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p. 24). Pas op het einde van uw persoonlijk onderhoud, nadat u reeds meerdere vragen werden gesteld over een eventueel terugkeerrisico omwille van uw ongelovigheid, haalde u voor de eerste keer uit eigen beweging deze vrees aan (CGVS, p. 37).

Inzake uw geloof of het gebrek daaraan is het bovendien opmerkelijk dat u zich zowel bij de DVZ als op het CGVS identificeerde als soennitische moslim wanneer u gevraagd werd naar uw religie (CGVS, p. 6; vragenlijst DVZ, vraag 9). Uw verklaring hiervoor, met name dat iedereen, ook u, in Afghanistan geboren wordt als moslim (CGVS, p. 7) kan niet overtuigen. U vertelde immers dat uw familie altijd al ongelovig is geweest (CGVS, p. 7) en dat u zo opgroeide in Afghanistan (CGVS, p. 32). Al van voor de tijd van uw overgrootouders was uw familie ongelovig. Uw moeder en vader trouwden volgens u zelfs met elkaar precies omdat zowel uw familie aan vaderszijde als aan moederszijde niet gelooft (CGVS, p. 37). In een context waarin uw familieleden zich al generaties lang niet meer zouden identificeren als moslims (CGVS, p. 37) en waarin u dit van kinds af aan zou hebben geleerd (CGVS, 32), is het zeer vreemd dat u gevraagd naar uw religie in België alsnog zou verklaren moslim te zijn louter omdat iedereen in Afghanistan geacht wordt een moslim te zijn (CGVS, p. 7). Er moeten dan ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de door u geschetste afwijkende geloofsbeleving van u en uw familie. Dit blijkt ook uit uw verklaringen dat uw familie aan moeders –en vaderszijde enerzijds allemaal ongelovigen zouden zijn (CGVS, p. 37-38), maar uw nonkels en tantes anderzijds wel bidden (CGVS, p. 32), en uw initiële verklaringen dat u niet aan de ramadan deelnam dit jaar omdat u 'gewoon geen goesting' had en omdat u meestal honger had (CGVS, p. 6). Het CGVS merkt hier ook op dat u er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen, zoals eerder in deze beslissing reeds gebleken is uit uw verklaringen inzake onder andere uw leeftijd en uit de documenten van uw vader zijn vermeende werk bij het ANA.

Verder blijkt ook uit de situatie van uw familie in Afghanistan geenszins dat ze vervolging vreest omwille van haar door u beweerde ongelovigheid, hetgeen verder afbreuk doet aan de vrees die u hierdoor stelt te hebben.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaringen dat uw vader vermist zou zijn. Uw vader bevindt zich mogelijks dus nog in Afghanistan zonder dat hij daar problemen ondervindt, ondanks uw verklaringen dat uw vader niet zou geloven (CGVS, p. 32). Ook uw familieleden hebben voor of na de machtsovername in Afghanistan nooit problemen gekend omwille van hun geloofsovertuiging (CGVS, p. 35). Ook uw oom is hier nog nooit over aangesproken (CGVS, p. 36). Klaarblijkelijk hebben familieleden van vorige generaties, waaronder uw ouders, dus probleemloos onder het vorige talibanbewind van 1996 tot 2001 kunnen wonen in Afghanistan als ongelovigen (CGVS, p. 37) en ook onder het huidige talibanbewind sinds 15 augustus 2021. Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat uw familie in Afghanistan problemen ondervindt omwille van de wijze waarop zij haar ongelovigheid zou belijden. Hierdoor kan niet ingezien worden waarom u hierdoor wel problemen zou ondervinden. Dat uw familieleden bovendien van mening zijn dat ze momenteel een serieus risico lopen in Afghanistan omwille van hun ongelovigheid en daarom zo snel mogelijk naar een buurland willen gaan (CGVS, p. 34), maar bijna drie jaar na de machtsovername nog steeds in Afghanistan verblijven (CGVS, p. 5), is niet in overeenstemming met elkaar te brengen. Er valt niet in te zien waarom uw familie, gezien het levensgevaar ze meent te lopen, niet alles in het werk zou stellen om zichzelf in veiligheid te brengen. In dat opzicht is het tevens opmerkelijk dat, hoewel al uw familieleden hetzelfde risico lopen - iedereen is volgens u immers ongelovig -, er toch voor gekozen werd om alleen u uit Afghanistan te laten vertrekken en naar Europa te laten reizen in plaats van die financiële middelen te gebruiken om al, of meer, van uw familieleden in een buurland of elders in veiligheid te brengen. Deze houding klemmt met een gegronde vrees voor vervolging.

Uw loutere verklaring dat u niet geïnteresseerd bent in religie (CGVS, p. 6), is onvoldoende om te stellen dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan of schikken naar de in Afghanistan vigerende (religieuze) wetten, regels en gebruiken. Voor zover u verklaarde dat u nooit naar de moskee ging in Afghanistan (CGVS, p. 6), op school nooit in aanraking kwam met religie (CGVS, p. 32-33), en geen enkele vers uit de Koran kent (CGVS, p. 33), wijst het CGVS op de vaststelling (zie supra) dat de voorstelling van uw levensomstandigheden in Afghanistan elke realiteitszin mist en het voor het CGVS bijgevolg onmogelijk is om deze uitspraken naar waarheid in te schatten. U bracht uw vormende jaren desalniettemin door in de Afghaanse cultuur. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet zonder meer worden aangenomen dat u hiervan intussen totaal vervreemd zou zijn en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft daarnaast nog een familiaal netwerk in Afghanistan

(CGVS, 5 en 9), waarmee u in contact staat (CGVS 1, p. 10), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, inclusief instructies omtrent geloof en religieuze beleving. U haalde immers zelf aan dat u familieleden heeft die wel bidden (CGVS, p. 32)."

Verzoeker brengt geen dienstige elementen aan, die deze beoordeling – die door de Raad wordt bijgetreden – aan het wankelen brengt. Verzoeker herhaalt dat hij enkel verklaarde soennitisch moslim te zijn vanuit een culturele etquette, dat hij wel degelijk opgroeide in een familie waar de islam niet werd gepraktiseerd en dat zijn ooms en tantes slechts af en toe eens bidden, doch hiermee brengt hij de hierboven gedane, uitgebreide en concrete, beoordeling niet aan het wankelen, noch werpt hij een nieuw licht op deze beoordeling. Door verder louter te volharden in zijn verklaringen dat hij wel degelijk niet gelovig is, slaagt verzoeker er evenmin in de voorgaande beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen, noch een nieuw licht te werpen op zijn zaak.

4.1.9. De duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2022, *in casu* twee jaar, is verder niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, ook al zijn deze intussen aangescherpt. Verzoeker was immers volgens de geboortedatum van het leeftijdsonderzoek die door de Raad als vaststaand wordt beschouwd, 22 jaar oud op het moment dat hij Afghanistan verliet, zodat kan worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, ook al zijn deze intussen aangescherpt, en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name zijn moeder, broers en zussen waarbij hij met zijn moeder nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 10).

4.1.10. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

4.1.11. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

4.1.12. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.1.13. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.1.14. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

4.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de taliban-regering, die door geen enkel land erkend wordt, en de taliban weigeren tegemoet te komen aan de internationale voorwaarden, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

4.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevonden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022". (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5)

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7)

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6)

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel. Verzoeker brengt geen informatie aan, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat deze beoordeling niet langer kan standhouden.

4.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

4.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar arresten van de Raad, dient te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan. De commissaris-generaal heeft tevens, bij zijn aanvullende nota van 21 juni 2024, de gehanteerde landeninformatie geactualiseerd.

4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden

beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES